

Athelas: Dívám se, dívám...

Je noc. Kapky hustého deště buší do střechy takovou silou, že mne to probudí. Proud vody konečně smáčeji rozpálené střechy domů a smývají horko a dusno předcházejících dnů. Nádech a výdech je najednou delší, hlubší, přichází úleva. Pro mne, pro svět, pro Písek.

Voda umyje město po uplynulém víkendu. Dotkli jsme se Písku. Vzpomněla jsem si, že když byly kdysi úplně první písecké slavnosti, 750 let města Písku, bylo mi 13. Stejně starý je teď můj syn. A stejně radostně se zanořil do rozvířeného města a byl rád, že má tu svobodu letního sobotního podvečera mizet v davu lidí a nebyť se svými drahými rodiči. Zatímco já postávám v parku, poslouchám kapelu na pódiu, piju „plzeň“ z kelímku a dívám se kolem. Tolik lidí. Usmívající se obličeje, mávání známých, hloučky přátel smíchané s vůní klobás a uzeneho. Unavení, ale stateční prodejci ve stáncích. Zvuky, hudba, kouř, lidé, děti, psi, smích, povlávající postavy těch, co kelímku piva měli o něco víc, než já... Slavnosti.

Dívám se, dívám a říkám si, že my lidé se od věků potřebujeme potkávat. Vidět si celé obličeje. Smát se nebo mračit, sdílet život, svět, zážitky, to dobré i to zlé. Dívám se, dívám a raduju se, že je to možné. Právě teď, právě tady. Zase je to tu. Ten pocit, že co je důležité, je očím neviditelné. Vím, že se spousta lidí na slavnosti zlobí, dostávají se ke mně zprávy o nejrůznějších úskalích a kritikách. Také jsem zahlédla jeden vrchol nevkuu létající na provázku vzduchem a ani mne to moc nepobavilo. Pro vás, kdo jste tam nebyli, to nechte plavat, nepotřebujete vědět, čeho všeho jsou výrobci balonků schopni. Kdyby se do novinových článků hodily ty takzvané „smajlíky“, napsala bych teď alespoň tři. Co chci ale říct je, že přes všechno tohle... lidé měli radost. Rádi se viděli. Rádi spolu byli. Rádi si spolu dali skleničku, hmmm, pardon, kelímek. A o to přece šlo. Vyjít ven, podívat se na nejrůznější vystoupení, taneční, hudební a jiná, posedět ve městě třeba i na trávě...cokoliv.

Cokoliv, hlavně, že to jde. Že je to možné. Rozumíte mi? Že svět právě teď a právě v tuhle chvíli vypadá jako místo, kde lze být venku s ostatními. Bez omezení. A že nám k tomu naše krásné město, jeho břehy, hospody, park dopřeje svoje kulisy, jen dobře.

Protože ať chci nebo nechci, napadne mne zase a znova, že teď, všude na světě, i tady v Písku, v okolních obcích, vesničkách, jsou lidé, kteří na slavnosti přijít nemohou. Nemohou přijít, protože už na to nemají sílu. Protože jejich život se již nachází blízko svého konce. Stalo se několikrát za ten páteční večer, že mne potkal někdo a ptal se na deku, Dekaton, jak to dopadlo, zda jsme měli radost z toho krásného výsledku, že se tolik lidí přidalo... A pak, několikrát, přišla také otázka, jak to tedy s námi vlastně je. Kolik pacientů u nás leží? Jsme přece u nemocnice, v tom domě s babyboxem? Že ano? Ano, odpovídám. Ale žádný pacient u nás neleží. My za nimi jezdíme domů. Celý náš tým... zdravotní sestřičky, lékaři, sociální pracovníci, paní psychologka, kaplan, pečovatelky, ti všichni jsou na telefonech, autem dojíždějí do rodin pacientů a tam, u nich DOMA jim pomáhají a poskytují veškerou zdravotní, psychologickou, sociální a duchovní péči, aby tohle náročná období zvládli. Náročné... to slovo zdaleka neodpovídá tomu, co prožívají lidé, kteří potřebují naši pomoc, hospicovou péči. A jen ti, kdo takovou zkušenost mají, by mohli hledat správná slova. Na to já nestačím. A jeden moudrý pán mi kdysi poradil: „Kateřinko, co jste nezabila, k tomu nemáte ve skutečnosti co říct“. Tak hluboce s tím souhlasím, že se jen zlehka dotýkám témat, u nichž jsem blízko, ale nejsou mým osobním prožitkem. Jenom, abych to trochu vysvětlila. Takže, když přijдете k nám do hospice, najdete tam nás všechny... a celý ten multidisciplinární tým (složitě slovo, že), jak v různých časech odjíždějí do různých rodin různými auty, vracejí se a pak společně hledají a diskutují, co bude pro všechny ty pacienty a jejich blízké největší pomoc. Najdete u nás naši Vladku, která se kromě mnoha dalších

Domáci hospic
Athelas
Písek

774 85 84 87
kontakt@hospic-pisek.cz
www.hospic-pisek.cz

věcí stará o půjčovnu kompenzačních pomůcek a brzy otevřeme také ambulanci paliativní medicíny. Tak tak. Takhle to povídám, třeba i večer v parku o slavnostech, když se někdo ptá. A víte co? Je moc dobře, že se lidé ptají. Téma konce života, smrti, se ve společnosti pomalíčku otevírá a získává svou pozornost. A díky paliativní péči je (nejen u nás v Písku) čím dál více příběhů lidí, které vypráví o tom, že i zemřít se dá dobře. A nad tím vším občas smyje prach prudký dešť, zafouká vítr a zasnívá slunce. Takhle to život přináší. A ačkoliv jsem dnes umíchala ze svých slov koktejl smutně-radostný, přeji vám lehké letní dny. Venku je krásně a za dveřmi čekají prázdniny. Listy už mají tmavě zelenou barvu a třešně čekají na svou bublaninu. O borůvkách a jejich knedlicích ani nemluví. A každý víkend je na několik příštích týdnů dobrou příležitostí být venku, potkat se s rodinou a přáteli. Tak si to užijte...

Katka Literáková

P.S. A ještě... máme za sebou krásný Poslední řádek, který proběhl ve čtvrtek 9.6. v Městské knihovně a bylo to moc krásné setkání, se všemi našimi „splétacími přítelkyněmi“, poslední setkání „s dekou“. Děkuji za tu možnost, za hezké ukončení téhle cesty, fotografie z akce čtyř milých fotografů, kteří nám je věnovali, jsou k vidění v 2. patře knihovny až do konce června. Tak jste vítáni, napište nám tam vzkaz, jako za starých dob rychých časů, kdy nebyly mobily a počítače.

KATKA LITERÁKOVÁ
Domáci hospic Athelas

P.S. Prosíme, můžete-li, podpořte nás. Každý váš finanční příspěvek přinese minuty a hodiny péče DOMA těm, kteří se rozhodli strávit poslední chvíle života se svými nejbližšími. Děkuje z celého srdce vám všem: 8491450001/5500.

INZERCE

MONTEA CZ s.r.o.
ELEKTROINSTALACE

rekuperace, vytápění, ohřev vody
JABLŮTRON
Technologie pro vnitřní zařízení budov

MONTEA CZ s.r.o., Čížovská 487, Písek, www.montea.cz, info@montea.cz

Simona Babčáková: Na improvizaci je nejmagičtější, když skrze mě teče příběh, který nevytvářím

Duhové divadlo, festival divadelních představení waldorfských škol, zahajovala známá a oblíbená herečka z Dejvického divadla Simona Babčáková, kterou diváci znají i z celé řady filmových a televizních rolí. Kromě svého hlavního oboru se věnuje přednáškám a kurzům v improvizaci či komunikaci, moderuje kulturní a společenské akce.

Divadlo Fráni Šrámka, kde herečka besedovala o divadelním i filmovém herectví a především improvizaci, praskal ve švech. Rozhovor jsme stihli natočit právě před tímto setkáním s mladými herci. Nebýt besedy, nejspíš bychom si spolu povídali doted. Simona Babčáková totiž působí jako gejzír inspirativních úvah a myšlenek, prošípaných navíc jejím osobitým humorem a životním nadhledem. Je prostě člověkem, s nímž je radost pobývat a rozhodně se nenudíte.

Kdy a jak došlo k propojení s organizátory divadelního festivalu Duhové divadlo? Čím vás formát této akce zaujal?

Popravdě ani nevím, kde mě „našli“ nebo jak to vzniklo. K Rudolfovi Steinerovi (pozn. zakladateli waldorfského školství) a jeho antroposofii mám ale velmi blízko. Mám načtenou i jeho literaturu. V podstatě z jeho psychologie, objevů a filosofie sama vycházím. Rudolf Steiner a Carl Gustav Jung jsou mé hlavní zdroje inspirace. Kdybych si měla vybrat, s kým pojednu na výlet, abych si s nimi mohla celý den povídat, tak by to byli tihle dva géniové, kterým bych položila tisíce otázek. Jako normální člověk nemám možnost jejich dílo pobrat, nemám na to kapacity, ale mohu z nich čerpat celý život. A například psycholog Pjér la Šéz coby tlumočnick Junga, který ho srozumitelně vykládá, je mým dalším zdrojem inspirace.

Setkala jste se i s dětmi z písecké waldorfské školy a měla možnost s nimi mluvit o divadle a radostech či úskalích této práce?

Zatím ne a bohužel z časových důvodů nebudu mít čas vidět představení. V Písku jsem dokonce v životě

úplně poprvé. I když hrajeme jinde, tak nás vyloží v divadle, kde odehrajeme představení, pak naloží a jako použité obaly zase vrátí domů. Nemáme moc čas „trajdat“ po městě. Ale v Písku mám domluvenou procházku po centru s výkladem.

Máte prostor a čas sledovat amatérské divadlo či přehlídky u nás? Jaké soubory či hry vás v této scéně v poslední době zaujaly?

Nemám bohužel čas sledovat ani své kamarády v činohře. Mám seznam představení, která chci a musím vidět v Praze i jinde, v oblasti činohry, alternativy či moderního cirkusu, a ani tam to nestíhám. Moje práce je večerní a ta představení se konají také večer. A pak tu jsou rodičovské radovánky, které jsou pro mě důležité. Teď už děti dorostly do věku, že na spousta věcí můžeme chodit spolu, a je to další prostor pro naše radostné žití. Ale bytostně amatérské divadlo a děti hrající divadlo podporuji, protože to je zdroj komunity, radosti i určitá terapeutická činnost. Je skvělé, že se děti mohou vidět fyzicky a sdílet navzájem zkušenosti po dvou letech covidu, což byla újma pro jejich generaci naprosto fatální. Je báječné hrát si.

Působila jste na několika divadelních scénách, až jste zakotvila ve velmi oblíbeném Dejvickém divadle, kde působíte už 20 let. V čem je právě Dejvické pro vás osobně jedinečné – a proč stojí zato být jeho součástí?

V Dejvickém divadle je opravdu snaha o autentické herectví. Je v něm podstatnější obsah než forma a zároveň má přesah, protože nám není jedno, jaký příběh vyprávíme a co tím chceme docílit – jako společenské zrcadlo a nástroj psychohygieny, funkce, které divadlo plní a vždycky plnilo. Ve všech kulturách. Je to způsob, jak se společenství, kmen, vesnice vyrovnávaly s kolektivním traumatem, jako byla válka nebo náhlá úmrtí, nehody, nemoci. To je funkce rituálu a divadlo je rituál. Něco špatného se stalo při lovu, při boji, a pak se to vyprávělo a přehrávalo, tančilo a zpívalo u ohně celému kmeni. A tím, že to ostatní sledovali, tak chápali, jak se u toho dotýčný cítil. A když to vedlo k tragédii, tak ten člověk mohl žít bez pocitu viny, protože byl komunitou vyslyšen, pochopen a přijat. Bylo jasné, že to chybu neudělal schválně. Vemte si texty lidových

písní, to je jedna tragédie za druhou a tím, že o tom zpíváme, tím se smírujeme s tím, že se to stalo a že tak to je. Kromě toho má divadlo funkci zábavy a úlevy od starostí. Hraní si jen tak je moc důležité. Důležité je i vyprávění mýtických příběhů, kdy se snažíme pochopit a integrovat fenomény, kterým nerozumíme a které neumíme ovlivnit. Počasí třeba.

Máte za sebou celou řadu diváckých i kritikou oceňovaných filmů a televizních rolí. Na který snímek či roli nejraději vzpomínáte?

Určitě bych vypíchla filmy Zoufalci, Největší z Čechů a samozřejmě seriál Comeback – to byl můj splněný sen, protože jsem od dětství chtěla hrát v sitcomu. Sama jsem vyrůstala v sitcomu a sledování jsme s rodiči Cimrmany, Šimka s Grosmanem, Sobotou a Nárožným. Určitě mě ovlivnili Monty Pythoni. A doma jsme jeli seriály Alf, Krok za krokem, Ženatý se závazky, Přátelé. Jak se u nás sitcom začal objevovat, vše jsme konzumovali. Mými favority jsou Červený trpaslík a Teorie velkého třesku nebo Black books, jejichž intelektuální humor je opravdu blaženost. A taky jsem ráda hrála v seriálu Neviditelní, ten je taky vtipný a přitom o něčem důležitém vypráví.

Mnozí si vás dobře pamatují právě z kultovního sitcomu Comeback. Jak se vám na tomto třaskavě vtipném či potrhálem seriálu pracovalo?

Pozor, scénáře Comebacku psali opravdu přední čeští intelektuálové. A proč seriál funguje? Protože autoři sjížděli ty samé sitcomy, o kterých se bavíme a podobné zdroje literatury. A v Comebacku je obrovské množství odkazů až ve druhé třetí vlně. Kdo chce jen pivní vlnu, tak tam má Martina Dejčara jako Ozzáka s opileckým humorem. Kdo je inteligentní, tak v seriálu čte i další věci. A teď si řekne: fakt je to odkaz na tohle? A za dalších pět dílů se dozví, že to tak je. A to já miluji, protože to je inteligentní humor.

Simona Babčáková: Na improvizaci je nejmagičtější, když skrze mě teče příběh...

Dokončení ze str. 15

Sama jsem měla záchvaty smíchu i při čtení scénáře v MHD. To je něco jako haiku, má to svá pravidla. To máte pět vět, šestá nahrávka a sedmá smeč. Narvat 20 minut jednoho dílu fóry v tomhle formátu, to je pekelná práce. Před samotným natáčením probíhaly zkoušky a každý obraz se točil minimálně devětkrát, než byli všichni spokojeni. Opravdu kus poctivé práce všech zúčastněných složek. A výsledek je něco, za čím si stojíme.

Jste mimo jiné i žákyní Jaroslava Duška a často se zabýváte improvizací. Sama na svém webu říkáte, že improvizace je nekonečný vesmír možností... U Jaroslava jsem prošla roční školou improvizace. A pak, náhodou, po mnoha letech mého studia improvizace u něj, kdy už jsem byla smířená, že budu dělat jenom činohru, měl Jaroslav Dušek nazkoušet inscenaci v Dejvickém divadle a to se „zvrhlo“ v trénink improvizace, z kterého vznikla improvizovaná představení Sekec Mazec. To byl můj hlavní výcvik a od té doby už jsem s tím nepřestala. Vyzkoušela jsem mnoho spoluhráčů, zmíním třeba Johanku Ožvold a Tominu z VOSTO5, pět let jsem hrála s Ester Kočíčkovou, která také studovala u Duška, a pak jsem si vytvořila svou vlastní improvizaci skupinu NO A. Je to velmi volné sdružení, každý má svou vlastní techniku a řemeslo a každý má své další improvizaci skupiny a fúze. Nejsme na sobě závislí, proto je každé společné setkání především radost, a hlavní hodnotou je přátelství a možnost dělat blbinky. Když tohle zažijete, to je taková radost. Dáváme si navzájem i různé „jobovky“ a klademe si překážky, aby nás to pořád bavilo. To všechno můžeme dělat a dovolit si to k sobě jen proto, protože máme mezi sebou bezpečné prostředí a víme, že si nikdo nebude brát nic osobně.

V čem vidíte největší krásu improvizace a co je pro vás na ní nejmagičtější?

Na improvizaci je pro mě nejmagičtější to, když skrze mě teče příběh a nevytvářím ho já, ale že jsem jen kanál, kterým proudí. V tu chvíli se sama bavím, úplně stejně jako diváci a mám ta samá překvapení. A vevnitř mám stejné záchvaty smíchu jako diváci.

Pořadatelé si vás často zvou jako hosta přednášek a besed, mnohdy na pestrá témata – vědomí, vztahy, komunikace, universum nebo právě improvi-

zace. Co zajímavého nacházíte v tomto formátu setkávání se s diváky?

Samotný život je improvizace a redukce nekonečného množství možností. Potřebuji dělat věci, které mi dávají smysl, a cítit se potřebná a užitečná pro společnost. Zároveň vnímám, že svět, vztahy, zákony a systém, v jakém žijeme, to vše je založeno na strachu: z nedostatku, ohrožení, odmítnutí, pocitech viny... a strach nám vždycky zúží vidění a vnímání. Máme úzkosti, deprese a není nám v tom dobře, v tu chvíli nemáme vzduch a nemůžeme dýchat a roztáhnout křídla – navíc na ně ani nevěříme, přitom je každý má v duši. Přednášky, to je taková má potřeba inspirovat informacemi, které jsem za život velmi aktivně nasbírala. Jsem aktivní lovec poznání a v souvislostech vidím určitý vzoreček, který je univerzálně platný pro každého. A kdybychom ho znali už na základní/střední škole, v době, kdy jsme dospívali, a kdyby nás formoval, tak bychom žili daleko tvořivější a radostnější životy a tím vytvářeli i otevřenou a soucitnější a tvořivější společnost. V hloubi duše po ní každý z nás touží, protože to je to bezpečí a radost a každý z nás to hledá. I během přednášek funguji jako kanál, neboť nevím předem, o čem přesně a jakým způsobem budu mluvit. Samozřejmě mám nějaká data a zkušenosti v sobě, ta studna je něčím naplněná, ale často mi něco dojde i během přednášek. Také mívám své aha momenty. A to mě baví, že pořád objevují nové a nové souvislosti.

Na co by se lidé mohli či měli zaměřit, abychom se v systému či společnosti zahlcené velkým množstvím negativních a katastrofických zpráv neutopili a nezbláznili?

Myslím si, že bychom se měli starat hlavně o tu svou „Roklinku“, pečovat o své nejbližší a vztahy, které se nás opravdu týkají. Síťovat se mezi sebou s lidmi, kteří jsou podobně nastavení, a komunikovat směrem nahoru ve smyslu, co chceme nebo nechceme na úrovni obecní, městské i státní. Nemusím sama komunikovat se zákonodárci, ale mohu podporovat neziskovku, která s nimi komunikuje. Nebo mohu pozvat starostu na setkání s občany, a pokud je starosta otevřený, tak ho budou zajímat potřeby občanů, za které převzal úřadem starosty zodpovědnost. A pokud odmítne, tak dává najevo, že ho lidé nezajímají a není dobrý správce. O síťování mluvím dvacet let a dlouho čekám, kdy se dostaví výsledky. Samozřejmě bych chtěla, aby to bylo rychlejší a bylo to víc vidět na úrovni sféry vlivu, ať už ve vedení firem, nebo ve státní správě. Takže zatím dělám změny na své osobní úrovni a se spoustou lidí funguji na úrovni výměny služeb mimo finanční toky. Prostě si to vyměníme rovnou, bez peněz, bez bank a bez závislosti na parazitním systému. Přestala jsem sledovat média, protože to na mě působí velmi negativně a všechny potřebné zprávy se vždycky dozvím tím, že mi to někdo řekne. A všechno, co se mě týká a co mohu skutečně změnit, se vždycky dozvím v pravý čas.

ZBYNĚK KONVIČKA

Foto (z besedy v Písku) JIŘÍ RYSZAWY

O přírodních zajímavostech rezervace Řežabinec s RNDr. Karlem Peclm

Ve čtvrtek 19. května pořádal Protivínský vlastivědný klub a MĚKS Protivín besedu s RNDr. Karlem Peclm o rezervaci Řežabinec. První díl o výzkumu a kroužkování ptáků na Řežabinci jsme absolvovali již v únoru 2020, potom naši činnost přerušila na dlouhou dobu pandemie koronaviru. Až nyní jsme se sešli v Domě kultury Protivín, abychom se dověděli více o přírodních zajímavostech v nám blízké lokalitě.

Národní přírodní rezervace Řežabinec byla vyhlášena v roce 1949 a rozšířena v roce 1986. Na ploše 110 hektarů se nachází různá živočišná i rostlinná společenství, především však vodní, bažinná a mokřadní. O historii, geologii a archeologii pojednává jedna z devíti informačních tabulí rezervace Řežabinec. Rybník Řežabinec vznikl ve třetíhorech zahloubením do usazených vrstev šterku, písku a jílu. Skalní granodioritový podklad, který odolal zvětrávání, vystupuje na povrch pod vrchem Pikarna. Zde sídlili lidé již v době kamenné. Nalezené pazourky svědčí o kontaktu s dalekými oblastmi Pobaltí.

Řežabinecké tůně

Při východním břehu Řežabince zůstala z navátého písečného přesypu sypaná hráz. Prohlubně po těžbě písku se zaplnily vodou, území tůní postupně zarostlo vrbami, osikami a olšemi. Za potravou sem přilétá pestrý ledňáček říční, v korunách stromů hnízdí ohrožená žluva hajní. Hnízdí tu i malý moudřeváček lužní, který si staví podivné hnízdo podobné kukani. Tůně obývají i obojživelníci: rosnička zelená, skokan

Karel Peclm při jedné z akcí pro veřejnost na Řežabinci.

štíhlý a blatnice skvrnitá, podobná ropuše. V noci jsou aktivní čolci a blatnice skvrnitá. Naopak ve dne se tu můžeme setkat s užovkou obojkovou. Lidé si ji pletou se zmijí. RNDr. Karel Peclm demonstroval jednou neškodnost užovky a nechal se od ní kousnout. Nezemřel, ale ani tímto pozitivním výsledkem odvážného „pokusu“ jako důkazu pravdivého tvrzení nebyli nedůvěřivci stále přesvědčeni.

Savci

Většinou žijí v noci, nebo jsou plaší, takže je nejspíš na Řežabinci nevidíme. Sídlí zde ale jak šelmy

(kuna lesní, lasice, hranostaj), tak hmyzožravci (ježek východní s neučesanými bodlinami a světlou obličejovou částí, ježek západní s učesanými pravidelně černobíle pruhovanými ostny a tmavými brýlemi), nebo menší savci (veverka obecná, plíšek lískový, norník rudý, myšice lesní, myška drobná). Zvečera přilétá do rezervace z okolí netopýr ušatý, netopýr vodní a rezavý. V posledních letech se do rezervace vydává za potravou přemnožené prase divoké. Rozrývá louky na březích Řežabince a dělá škody i v rákosinách. Je chytré a ví, že se mu ve 120 m ochranném pásmu rezervace nic nestane.

Ptáci a jejich kroužkování

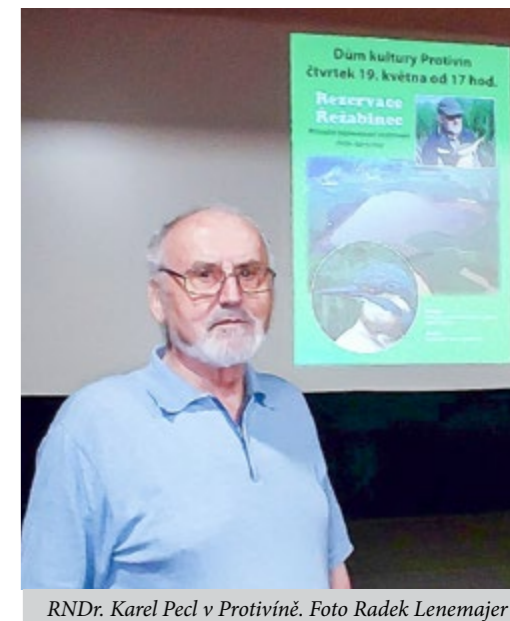
Národní přírodní rezervace Řežabinec má velký význam především pro výzkum ptačího společenství. Odchyty a kroužkování ptáků se provádí od roku 1977. Ve stabilních podmínkách se sleduje výskyt a složení ptačí populace. Nejčastěji chytanými ptáky jsou rákosníci, pěníce, budníčci a sýkory. Vzácnější jsou ohrožené druhy: sýkořice, slavík modráček a Bukáček. V době založení rezervace tu hnízdila kolonie tehdy chráněných racků chechtavých, jejich počty se zmenšují v důsledku obhospodařování velkých celků a s tím souvisejícího nedostatku potravy (sklízí se naráz obilí, seno...). Pro Řežabinec je typické hnízdění husy velké, na podzim sem zalétají v době tahu velká hejna. Výskyt potápky černokrké zase signalizuje, že na rybníce je potrava nejen pro ryby, ale i pro ptáky. Potravu zde hledají také čápi, volavky, kormoráni nebo orel mořský.

Bezobratlí

Tato skupina živočichů je velmi početná. Mezi zástupci motýlů jsme viděli fotografie krásného otakárka fenyklového, otakárka ovocného, modráčka očkovaného a hrozivého lišaje paví oko. Brouci byli zastoupeni tesaříkem, krascem, střevlíkem a svižníkem polním. Cvrček polní vymizel díky vápnění okolních luk. Nachází se tady kobylka zelená a saranče lesní. Pavouk pruhovaný byl objeven celkem nedávno, dnes jsou jich na Řežabinci desítky. Z několika desítek druhů komárů, kteří u nás žijí, se vyskytuje v rezervaci vzácný rašeliníšťní komár, Kromě Řežabince se v Čechách nachází jen na rašeliníšti u Františkových lázní.

Rostliny

Okolí rybníka Řežabince poskytovalo při vzniku rezervace podmínky pro bohatý rozvoj rostlin. Se

RNDr. Karel Peclm v Protivíně. Foto Radek Lenemajer

zvysující se chemizací zemědělství a zintenzivněním chovu ryb však některé druhy vymizely. V době vyhlášení plavaly na vodní hladině lekníny a rdesno obojživelné. Stále se tu ale vyskytují i některé druhy rostlin ohrožených. Jsou to například masožravé rostliny - rosatka okrouhlostá a bublinatka jižní. V příbřežních porostech přezívá chráněná vrubina kytkokvětá. V květnu a červnu rozkvétají na podmáčené louce v blízkosti železničního přejezdu stovky vstavačů - prstnatců májových. Jsou chráněni zákonem jako ohrožený druh.

Houby

Milovníky hub potěší, že na hrázi v trávě pod duby je možno sbírat hřiba kováře. V rezervaci rostou jedlé houby (muchomůrka růžovka - masák, křemenáč dubový, sírovec žlutooranžový, pýchavka nadmutá, pestřec obecný, štítovka žlutá), houby nejedlé (sítkovec načervenalý, květnatec archerův, rosolovka průsvitná) i houby jedovaté (vláknice zemní, třepeníčka svazčitá, muchomůrka červená).

Ryby

Rybník Řežabinec byl již od svého založení významný pro chov ryb. Tradičně se zde vysazuje kapr obecný. Množství chovaných ryb je regulováno, protože vysoké obsádky přikrmovaných kaprů by negativně ovlivnily kvalitu rybníčního ekosystému. Jednou za dva roky při výlovu můžete vidět kromě kaprů i štiky, líny, candáty, okouny, sumce a úhoře.

Po přednášce následoval potlesk a RNDr. Karel Peclm ještě dlouho odpovídal na otázky... Také nám sdělil, že má být v národní přírodní rezervaci Řežabinec vybudována nová naučná stezka s informačními tabulemi využívajícími internetovou komunikaci. Pokud ještě chcete vidět ty současné, vyražte!

HELENA MAŠINDOVÁ,
Protivínský vlastivědný klub